
SAARISTOLAISPOLIISI 1

ANNA IHRÉN

MURHA RAPUJUHLIEN
AIKAAN

Anna Ihrén

Murha rapujuhlien aikaan

Saaristolaispoliisi 1

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Päivi Tuomisto

SAGA Egmont

Murha rapujuhlien aikaan

Translated by Saga Egmont

Edited by Päivi Tuomisto

Original title: *Mord i kräftornas tid*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock & Midjourney

Cover design: Emma Björklund

Copyright ©2024, 2025 Anna Ihrén and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727267883

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

Tyttö juoksi tiheikön ja kanervamättäiden läpi. Loppukesän paksuvaraiset kasvit raapivat hänen jalkansa verille, mutta hänellä oli tarpeeksi etumatkaa, että hän saattaisi vielä päästä pakoon. Elokuun pimeys laskeutui maisemaan haalistaen luonnon värit nopeasti. Tytön mekko roikkui riekaleina miehen raakalaismaisen käsittelyn jäljiltä. Hän loikki puunjuurten, kivien ja lahopuiden yli, ja työnsi käsillään pois tielleen tulevia oksia. Huuhotus kuului yhä hänen takaansa, mutta se tuli nyt kauempaa. Hän etsi katseellaan taloa, jonne hän voisi juosta pyytämään apua. Tois-
taiseksi hän oli nähnyt vain hylätyn hökkelin, ehkä metsureiden käyttämän, mutta siellä hän olisi loukussa kuin hamsteri häkissä ja pakeneminen olisi mahdotonta. Vihdoinkin hän näki talon. Ei, se olikin sama talo – miehen talo. Hänen oli täytyntä juosta ympyrää. Ehkä mies oli jo väsynyt, hän ajatteli. Ehkä tämä päästäisi hänet menemään. Sisimmässään hän kuitenkin tiesi, että jos hän jäisi kiinni, hän tulisi tapetuksi, hän tunsu sen koko kehossaan. Miten hän oli voinut luottaa mieheen? Eikö hän ollut huomannut

mitään tavatessaan tämän ensi kertaa? Mies tuli aina vain lähemmäksi. Tytön ainoa mahdollisuus oli juosta tielle ja toivoa, että joku autoilija näkisi hänet ja pysähtyisi.

Elokuun pimeys kertoi kesän olevan melkein ohi. Hän tunsi kuitenkin vielä lämpimän kesäillan ihollaan repaleisen mekon alla. Ja sitten yhtäkkiä mies seiso i aivan hänen edessään, virnistäen. Ei, sen täytyi olla vain harhaa. Hänen sydämensä hakkasi niin lujaa, että hengittäminen tuntui vaikealta. Hän yritti juosta karkuun suuntaa nopeasti vaihdellen, mutta tunsi pian miehen käsien puristuvan ympärilleen. Mies kiristi otettaan anakondan lailla hitaasti, kunnes tyttö oli aivan voimaton. Sitten mies nosti hänet kuin kuolleen eläimen ja lähti kävelemään. Tyttö yritti taistella vastaan hakaten ja potkien, mutta miehen ote oli luja. Minne tämä oli menossa? Yhtäkkiä hän huomasi olevansa vedessä. Hän tunsi repaleisen mekon kietoutuvan ympärilleen kuin kultakalan evät. Mies työnsi hänen päänsä ja kasvonsa pinnan alle. Hänen kätensä tuntuivat raskailta, ja jaloista lähti voima. Pakenemisesta hengästyneenä hän haukkoi paniikissa henkeään. Hän yritti vastustaa miehen kovaa otetta vielä hetken, mutta sitten voimat vähitellen hiipuivat.

Luku 1

Bill Strand ohjasi poliisiveneen kohti Lysekilin satamaa, vierel-
lään kollegansa Albin, joka söi kananmunalla ja kaviaarilla höys-
tettyä sillivoileipää. Komea kirkontorni kohosi korkealle taivasta
vasten ja toimi maamerkinä. Veneessä heitä oli aina vähintään
kaksi, mutta Bill olisi osannut navigoida yksinkin. Bohusin läänin
pohjoisosissa ei ollut sellaista matalikkoa tai luotoa, jota hän ei
olisi osannut sijoittaa omaan sisäiseen merikarttaansa. Freja
odotti häntä laiturilla. Tytön koulu oli lähellä kaupungin pohjois-
satamaa. Bill hymyili koko kasvoillaan nähdessään Frejan. Oli en-
simmäinen koulupäivä, ja hän toivoi, että Freja säilyttäisi kaikki
hyvät muistot heidän yhteiseltä kesälomaltaan, nyt kun arki taas
alkoi. Bill ajoi poliisiveneen laiturin viereen ja luovutti ruorin Al-
binille siksi aikaa, kun siirtyi kaiteen viereen auttaakseen tytön
veneeseen. Hänen äitinsä Solweig oli luvannut tarjota heille jotain
hyvää, kun he tulisivat kotiin.

- Eikö Nellie tullutkaan tänään? Bill kysyi yllättyneenä.
- Ei, Freja vastasi. - Hän halusi leikkiä Selman kanssa.

- Mutta tähän sovitte, että hän tulisi?
- Joo, mutta lopeta nyt, isä. Ei se vaan käynyt. Hän sanoi, että saarelle on liian pitkä matka.

Bill ei saanut tarttua Frejan käteen, kun tämä hyppäsi tottuneesti veneeseen. Freja istahti yksin kajuuttaan eikä edes hymyilyt Albinin tavanomaiselle leikinlaskulle. Hänen vaaleat hiuksensa liehuivat avoimesta ikkunasta puhaltavassa tuulella, ja hän puristi uutta punaista koululaukkuaan tiukasti sylissään. Bill ohjasi veneen kohti pientä saarta, jossa hän oli kasvanut ja jossa Freja oli leikkinyt kesäisin ja jouluisin niin kauan kuin pystyi muistamaan. Billin ja Katarinan ero oli sujunut olosuhteisiin nähden hyvin. Freja näytti hyväksyneen sen, että hän asuisi pian joka toinen viikko äitinsä ja Henrikin kanssa ja joka toinen viikko isänsä ja isoäidin kanssa. Kesän hän oli viettänyt tavalliseen tapaan saarella asuvien kavereidensa seurassa, isoäidin raparperimehusta ja ravunpyynnistä nauttien. Katarina oli ollut kiireinen remontoidessaan uutta taloaan, joten Freja oli asunut isänsä kanssa suurimman osan ajasta. He molemmat olivat pitäneet hyvänä ratkaisuna sitä, että Freja jäisi vielä joksikin aikaa isoäitinsä luo, koska saarella hän tunsi olevansa kuin kotonaan. Juuri yksitoista vuotta täyttänyt Freja oli vaikuttanut onnelliselta koko kesän, vaikka Bill ymmärsi, että Katarinan valinta oli tuntunut tytöstä pahalta, aivan kuten hänestä itsestäänkin. Nyt Freja kuitenkin näytti surulliselta. Hänen koko olemuksensa, kasvonsa ja liikkeensä ilmaisivat apeutta ja välinpitämättömyyttä. Billiin sattui. Hän oli toivonut, että Frejalla olisi koulussa hauskaa ystäviensä kanssa ja että kaikki palaisi ennalleen. Tunsiko Freja kuitenkin eron vuoksi ahdistusta? Aina silloin tällöin hän vilkaisi tyttöä, mutta tämä tuijotti koko ajan suoraan merelle vältellen hä-

nen katsettaan. Bill näki nyt äitinsä vilkuttavan heille Lilla Tornön laiturilla. Hän vilkutti takaisin.

Puhelin soi. Se oli Lydia Svan, Uddevallan aseman poliisipäällikkö. Hän ei koskaan soittanut ilman hyvää syytä.

– Bill, hän vastasi niin asiallisesti kuin pystyi.

– Strand, missä sinä olet? Lydia kysyi vaativalla äänellä. Miksei hän voinut koskaan kuulostaa normaalilta? Bill ajatteli.

– Lopettelen juuri vuoroani, Bill sanoi. – Frejalla on tänään ensimmäinen koulupäivä, joten ajattelimme...

– Valitettavasti joudut takaisin töihin, Lydia sanoi. – Jotkut lapset ovat löytäneet ruumiin vedestä Bohus Malmönissä. Lahdesta, jonne tulee tuulen mukana paljon roinaa, tiedäthän sen. Saaristopartio on poliisin erikoisyksikkö, ja nyt on tärkeää näyttää, mihin pystymme, jos aiomme pitää veneen täällä. Muuten se päättyy Göteborgin poliisiasemalle. Strand, meillä on tässä nyt tilaisuus!

– Tietenkin, Bill sanoi pettyneenä. Hän ei ollut koskaan totunut siihen, että poliisivoimissa häntä kutsuttiin sukunimellä. – Ymmärrän.

Hän oli läpeensä turhautunut siihen, että joutui aina laittamaan työt Frejan edelle. Freja oli hänelle kaikki kaikessa, ja juuri nyt tyttö tarvitsi isäänsä enemmän kuin koskaan. Mutta ruumis oli ruumis, ja hänen tehtävänsä oli noutaa se maihin.

Bill tiesi sijainnin tarkalleen. Kyseiseen lahteen oli vuosien varrella ajelehtinut virtausten mukana kuolleita ruumiita, eläimiä, osia laivojen hylyistä ja muuta rojua. Sitä oli kutsuttu kuolemanlahdeksi jo kauan. Nyt siihen oli taas uutta aihetta.

– Sinä käyt noutamassa ruumiin vedestä, Lydia sanoi. – Se vie-dään Uddevallaan. Lääkäri tulee ambulanssin kanssa sinua vas-

taan Skårin lossipaikalle. Sen jälkeen voit lopettaa vuorosi ja raportoida Vendelalle, hän on töissä koko illan.

– Selvä, Bill sanoi, mutta hänen koko kehonsa huusi *ei*. Hän halusi olla nyt Frejan kanssa. Kysellä, miten päivä oli mennyt, kuunnella tytärtä. He tarvitsivat yhteistä aikaa illalla, jotta Freja tuntisi olonsa hieman paremmaksi huomenna.

Hän sitoi köyden nopeasti paalun ympärille. Isoäiti tuli Frejaa vastaan, kun tyttö hyppäsi omin avuin laiturille.

– Freja, tulen pian takaisin, Bill sanoi. – Voiko kahvi vähän odottaa?

Hän katsoi äitiään. – Voitte ehkä katsoa sillä aikaa jakson *Sommarskugganista*?

– Eikä voida, Freja kivahti ja viskoi laukkuaan. – Kukaan ei katso sitä sarjaa.

– Kyllä me pärjäämme, Billy, isoäiti huusi iloisella äänellä ja tarttui Frejan käteen. Yhdessä he lähtivät kävelemään ylös kohti taloja.

Miehet lähtivät jälleen liikkeelle ja ohjasivat veneen kohti Dö-vikiä, joka sijaitsi Bohus Malmön länsipuolella. Bill tunsu huolen Frejasta kipuna vatsassaan, mutta ei voinut tehdä asialle mitään, ennen kuin tehtävä oli suoritettu. He lähestyivät saarta. Lahti oli kapea ja ulottui pitkälle kallioiden väliin. Ei ihme, että sinne kasaantui kaikenlaista. Jopa ruumiita. Bill epäili, että kyseessä oli purjehtija, joka oli joutunut merihätään ja hukkunut. Joskus kesti kauan ennen kuin ruumis ajautui rantaan.

– Meidän on mentävä maihin, sanoi Albin, joka oli nostanut aurinkolasit päälaelleen. Hän osoitti kalliota.

Albin oli häntä nuorempi, mutta he olivat työskennelleet yhdessä jo viisi vuotta, joista viimeiset saaristopartiossa. He olivat saaneet kokea paljon, eikä työ suinkaan ollut pelkkää huvielämää

merellä, kuten heidän kollegansa mantereella väittivät. Saaristopartio hoiti merellä kaiken. Partio auttoi tullia seuraamaan ja kiinnittämään salakuljettajia, puhallutti ruorijuopumuksesta epäiltyjä, auttoi meripelastajia veneonnettomuuksissa tai kun epäiltiin rikosta, esimerkiksi venemoottorivarkautta, ja kuten nyt, nouti hukkuneita ihmisiä vaikeapääsyisistä lahdista tai avomereiltä. Tänään sää oli loistava meren kimallellessa lämpimän aurinkon alla, mutta kaikki päivät eivät olleet tällaisia. Myrsky, lumi, ukkonen, merisumu, räntäsade ja raekuurot tekivät työstä usein sekä raskasta että vaarallista. Mutta tästä puhuttiin harvoin asemalla pidetyissä kokouksissa. Kesällä hän ja Albin olivat aina ruskettuneita, he käyttivät aurinkolaseja ja lyhythihaisia t-paitoja, ja aktiivinen veneily teki heistä vahvoja ja ketteriä. Joten he saattoivat kyllä näyttää lomailijoilta astuessaan aseman harmaisiin tiloihin, mutta se ei todellakaan ollut koko totuus heidän työstään. Nyt he olivat perillä, ja Bill ajoi hitaasti lähemmäs kallioita.

Dövik oli kallioiden väliin jäävä kapea väylä, jota reunustivat monet vedenalaiset petolliset kivet matkalla lahden pohjukkaa kohti. Aallot liplattivat kevyesti veneen laitaan, ja tuuli- ja virtausolosuhteet olivat ihanteelliset. Silti heidän oli vaikea päästä lähelle ruumista, joka kellui keskellä lahtea. Ympäröivillä kivillä seisoivat useita ihmisiä osoittelemassa; he olivat valtavan kiinnostuneita tapahtuneesta. Bill ja Albin tiesivät, että heidän oli toimittava nyt nopeasti ja oikein, sen enempää puhelematta, kunnes ruumis olisi veneen paareilla. Kuulustelujen vuoro tuli vasta sen jälkeen. He kiinnittivät veneen peräpää lahteen päin vanhaan ruosteiseen rautakoukkuun, joka oli kiilattu lahden suulla olevaan kallionrakoon.

– Tässä ei nyt ole vaihtoehtoja, Bill sanoi ottaessaan paikasta kuvan kännykällään.

– Menisin mielelläni, Albin sanoi, – mutta syön penisilliiniä virtsatietulehdukseen...

– Ei se mitään, Bill sanoi. – Minä teen sen. Sinä voit ottaa kuvia sillä välin.

Hän riisui kaikki vaatteensa paitsi kalsarinsa, jotka kävivät myös uimahousuista. Jos häneltä kysyttäisiin, hän kertoisi käyttävänsä niitä aina voidakseen hypätä nopeasti veteen, jos työ sitä vaati. Nyt ne tulivat tarpeeseen. Hän tarttui pelastusrenkaaseen kiinnitettyyn pelastusköyteen ja hyppäsi veteen. Muutamalla nopealla vedolla hän saavutti ruumiin, joka kellui kasvot alaspäin. Hiukset olivat levinneet kuin viuhka vedessä, joten hän oletti kyseessä olevan nainen. Hän käänsi ruumiin vaivalloisesti ympäri ja asetti pään alle kelluvan renkaan samalla kun polki kuumeisesti vettä pitäkseen oman päänsä pinnan yläpuolella. Hän tunsi kalliolla seisovan yleisön katseet ja yritti käsitellä ruumista niin kunnioittavasti kuin pystyi samalla kun piti jalkansa liikkeessä. Varovasti hän ui takaisin kohti venettä. Kuolleen ruumiin koskettaminen oli sekä epämiellyttävää että surullista. Albin oli valmistellut parit, jotka olivat nyt vedessä. Bill siirsi ruumiin paikalleen paarelle ja viittasi Albinille, että tämä veivaisi sen ylös. Veneen perä oli tasainen ja avoin, ja siinä oli helppo kuljettaa sekä esineitä että joissakin tapauksissa, kuten tällä kertaa, ihmistä. Vesi valui ruumiin mekosta ja hiuksista, kun parit laskeutuivat veneen pohjalle. Bill nousi laskuportaat. Albin oli tuonut pyyhkeen, ja Bill kuivasi itsensä sillä nopeasti. Kaikki kalliolla olevat ihmiset tuijottivat ja tarkkailivat heidän jokaista liikkettään. Uransa alkuaikoina Bill oli pitänyt sitä erittäin häiritsevänä ja kiusallisena, ja vielä nykyäänkin, hänen työskennelyään poliisina yhteensä viisitoista vuotta, se tuntui epämukavalta. Albin oli ottanut esille paksuja huopia. Heidän katseensa kohtasivat. Albinin ilme näytti

tuskaiselta. Ehkä kananmuna-sillileipä oli tulossa ylös, Bill ajatteli. Naisen ruumis oli pahasti ruhjoutunut ja hänen mekkonsa oli riekaleina.

– Hän on kuollut kuin kivi, Albin sanoi. – Jos minun on tehtävä elvytys yleisön vuoksi, teen sen. Mutta hän on ollut kuolleena vedessä jo jonkin aikaa.

– Meillä ei ole valtuuksia arvioida sitä, Bill sanoi. – Mutta jos sinä menet rantaan ja kirjoitat ylös paikalla olevien ihmisten tiedot, niin he saavat muuta ajateltavaa. Voin sillä aikaa yrittää saada tilanteen näyttämään elvytykseltä.

– Kiitos, Albin sanoi ja hyppäsi maihin pitkillä, hoikilla jaloillaan. Pian hän oli kiivennyt ihmisjoukon luo ja alkoi kysellä heiltä henkilötietoja ja havaintoja tapahtuneesta. Hän kirjoitti ahkerasti mustaan lehtiönsä.

Bill kuvasi ruumista kaikista kulmista ja peitti sen sitten paksulla huovalla siten, että vain kasvot jäivät näkyviin. Olisi tuntunut väärältä peittää suu ja silmät vanhalla huovalla, vaikka kuollut ei sitä enää tuntisikaan. Naisella oli puhtaat ja klassiset piirteet. Silmät hohtivat vastenmielisesti maitomaisen iiriksen ympärillä, mutta hän oletti niiden olevan siniset. Lääkäri saisi saavuttuaan paikalle arvioida kaiken tämän. Billin päässä pyöri ajatuksia siitä, mitä naiselle oli tapahtunut. Oliko hänet heitetty yli laidan vai hyppäsikö hän vapaaehtoisesti paetakseen jotakin? Miksi hänen mekkonsa oli niin riekaleinen? Albin palasi, ja he irrottivat veneen ja lähtivät kohti etelää kovaa vauhtia kalliolla seisovien ihmisten jäädessä tuijottamaan heidän peräänsä.

Luku 2

Fred Morris nyppi kasveista kuivat, keltaiset lehdet pois. Lasi-
tetun verannan ikkunalaudalla oli vieri vieressä vaaleanpunaisia
kukkia: pelargonioita, petunioita, kiinanruusuja ja ihmeköyn-
nöksiä vaaleissa saviruukuissa. Aikaisemmin hän oli istuttanut
myös muun värisiä kukkia, mutta ketä varten? Nykyään hän oli
sitä mieltä, että vaaleanpunaiset kukat valkoiseksi maalatulla ve-
rannalla sinistä taivasta vasten olivat mitä kauneinta katseltavaa.
Väriyhdistelmä teki hänet onnelliseksi, mikä oli tärkeintä. Hän
oli perinyt saaristotalon, ja se oli kiistattomasti hänen kaikkein
arvokkain omaisuutensa. Lukuun ottamatta tietysti hänen pientä
Penny-koiraansa, joka istui ja katseli mustilla nappisilmillään,
kun hän teki järjestelmällisesti työtään. Kun jäljellä oli vain vih-
reitä ja elinvoimaisia lehtiä, hän saattoi istahtaa olohuoneen työ-
pöydän ääreen, jossa hänellä oli jatkuvasti käynnissä laajamit-
taisia tutkimuksia. Fred oli ammatiltaan sukututkija, ja hän myi
palvelujaan yksityishenkilöille ja yrityksille, jotka halusivat kar-
toittaa sukupuutaan. Kysytyjä olivat myös kauniit taulut, joita

hän suunnitteli tilauksesta, kun suvun koko palapeli oli valmis. Puhtaan arkisto- ja tietokantatutkimuksen lisäksi hän käytti eritasoisia dna-testejä. Kukkien ja ruoanlaiton lisäksi mikään ei kiinnostanut häntä niin paljon kuin todelliset ja kuvitellut sukulaissuhteet. Tällä hetkellä hän kartoitti sukua, jonka juuret olivat Grebbestadissa. Hänen tavallisin toimeksiantonsa oli tuntemattomien isien tai adoptiolasten biologisten vanhempien löytäminen. Muutaman kerran Ruotsin poliisivirkailijat olivat lähestyneet häntä esittääkseen kysymyksiä sekä dna:sta että todennäköisyysteorioista, mutta toistaiseksi hän ei ollut saanut toimeksiantoa murhatutkimukseen. Nykylainsäädäntö hankaloitti sukulaisten dna:n hyödyntämistä, mutta tehokkaampaa tapaa löytää syyllinen ei ollut, jos murhapaikalta löytyi dna-jälkiä ja murhaaja tuli Ruotsin kaltaisesta hyvin organisoidusta maasta. Toistaiseksi hänen oli kuitenkin tyydyttävä tekemään omia tutkimuksiaan sellaisten murhatapausten yhteydessä, jotka eri syistä herättivät hänessä suurta uteliaisuutta.

Hän istuutui työpöytänsä ääreen ja alkoi lukea *Bohusläningen*-verkkolehteä. Jos ei muuta, siellä oli aina mielenkiintoisia kuolinilmoituksia. Mutta jo ensimmäinen otsikko kiinnitti hänen huomionsa. Nuori nainen oli löydetty kuolleena merestä. Poliisi oli löytänyt ruumiin Dövikistä, kuten niin monta kertaa aiemminkin. Naisen uskottiin olevan noin 20-vuotias, mutta hänen henkilöllisyyttään ei ollut vielä selvitetty. Kunnassa asui 4 500 naista, joista noin 150 kuului ikäryhmään. Tietenkin oli myös mahdollista, että nainen oli kotoisin jostain muualta, mikä teki otoksesta vaikean hallita. Mutta entä jos poliisi olikin löytänyt jonkun paikkakunnalla asuvista naisista? Fred etsi tietokoneellaan luettelon kyseisessä ikäryhmässä elossa olevista naisista. Useimmiten esiintyvät nimet olivat Emma, Elin, Ida, Julia, Alva,

Hanna ja Amanda. Hän tarvitsi kuitenkin lisätietoja voidakseen edetä. Puhelin soi. Soittaja oli hänen sukututkijaystävänsä Elof Ångstrand.

– Oletko lukenut Bohus Malmönistä löydetystä naisesta? Elof kysyi aikailematta.

– Luen siitä itse asiassa parhaillaan, Fred sanoi. – Tarkempi paikka oli Dövik. Teemmekö tällä kertaa yhteistyötä vai lähdemmekö kilpasille?

– Tässä tapauksessa olisi mielestäni tahdikkainta tehdä yhteistyötä, Elof sanoi.

– Olen täysin samaa mieltä, Fred sanoi. – Tarjoan sinulle kahvit. Toivottavasti saamme siihen mennessä enemmän tietoa.

– Pidän huolen siitä, Elof sanoi. – Ja muista, että suhteeni pähkinäleivoksiisi on intohimoinen, elinikäinen ja molemminpuolinen.

– Tein niitä eilen, Fred nauroi, – joten sinun ei tarvitse olla huolissasi.

– Karel soittaa nyt toisella linjalla, sanoi Elof. – Nähdään myöhemmin.

Fred jatkoi tyttöjen nimilistan tuijottamista. Florentina, Bernhardina ja Mopelia olivat erikoisia, mutta muuten suurin osa nimistä oli tavallisia ja usein käytettyjä Bohuslänin alueella asuvissa suvuissa. Hän nosti harmaansinisen kahvikupin huulilleen ja huomasi kätensä tärisevän. Kahvi oli kylmää, mutta hänen sisällään roihusi nyt liekki, joka oli ollut jonkin aikaa sammuneena. Traagisuudestaan huolimatta tapahtuma antaisi pian hänen elämälleen uuden merkityksen. Sillä edellytyksellä tietenkin, ettei poliisi ollut vielä saanut murhaajaa kiinni. Jokin sai hänet kuitenkin ajattelemaan, ettei se tällä kertaa olisi niin yksinkertaista. Hän antaisi panoksensa kotikaupungilleen kahdella tavalla: löytämällä

murhaajan ja kirjoittamalla muutaman rivin lisää rannikon historiaan. Tästä lähtien hän seuraisi tapahtumien kulkua Flashback-keskustelufoorumissa, poliisin tapahtumalistalla, Facebookissa ja *Aftonbladet*-lehdessä, ja samalla hän tutkisi Sotenäsin perheitä koskevaa tietokantaa, jota hän oli kerännyt parinkymmenen vuoden ajan. Kun hän näki Flashbackissa kuvan kuolleesta naisesta vedessä, hän tunsi adrenaliinin veressään. Bill oli siis ollut ensimmäisenä paikalla. Hänen sykkeensä kiihtyi, ja hän oli jo uppoutumassa tapaukseen tavalla, joka muistutti pakkomiellettä.

Luku 3

Aurinko paistoi lännestä Lilla Tornön kallioiden välissä kulkevaan vihreään laaksoon, jonne saaren talot oli rakennettu. Bill kiinnitti veneen köydellä ja nosti laukun laiturille. Ehkä Freja haluaisi lähteä uimaan hänen kanssaan illallisen jälkeen. Meri oli edelleen lämmin, ja edessä olisi vielä monia hienoja iltoja.

– Nähdään huomenna, sanoi Albin ja tuli hänen luokseen. Lasse ja Rasmus olivat hypänneet kyytiin, kun he olivat kohdanneet ambulanssin Skårin lossipaikassa. He hoitaisivat yövuoron. – Teit muuten hyvää työtä Dövikissä. Minusta tuollainen on perhannan inhottavaa, varsinkin kun kyseessä on nuori ihminen, joka...

– Tiedän, Bill sanoi. – Se on kamalaa.

Hän vinkkasi ohjaushytissä istuville Lasselle ja Rasmukselle ja pyysi, että he ottaisivat yhteyttä, jos jotain tapahtuisi. He aloittaisivat työvuoron hakemalla kaksi teknikkoa Kungshamnista ja viemällä heidät Bohus Malmöniin siinä toivossa, että kallioiden lomasta löytyisi esineitä, jotka voisivat johdattaa heitä eteenpäin.

Bill ohitti kapean tien varrella olevat vanhat valkoiset kalasta-

HYVÄNMIELIEN RIKOSSARJA ALKAA KESKELLÄ SAARISTON KESÄÄ.

Kesäillat hämärtyvät aina vain aikaisemmin elokuun saapuessa Ruotsin länsirannikolle. Kun paikallisesta lehdestä löydetään nuori nainen hukkuneena, paikalle hälytetään saaristopoliisi Bill Strand. Kuolemantapaus osoittautuu nopeasti murhaksi, mutta vähäiset johtolangat tuntuvat päättyvän umpikujaan.

Saariston kyläyhteisöä järkyttäneen murhatapauksen lisäksi Bill yrittää sopeutua yksinhuoltajan arkeen ja kantaa huolta 11-vuotiaasta Freja-tyttärestään. Kesäinen saaristoelämä rapukesteineen, iltainnit tyttären kanssa sekä työkaveri Vendela tuovat iloa miehen elämään. Mutta miten saaristolaispoliisien käy, kun epätoivoiseksi muuttuva jahti pakottaa heidät turvautumaan epätavallisiin menetelmiin?

Anna Ihrén on kansainvälistä mainetta niittänyt ruotsalainen rikoskirjailija. *Murha rapujuhlien aikaan* on ensimmäinen osa lämminhenkistä Saaristolaispoliisi-menestysarjaa, joka seuraa saaristopartion tutkimuksia Ruotsin kuvankauniilla länsirannikolla.